

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7CoP/1/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5713215184
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5713215184.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd Žilina, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členov senátu Mgr. Márie Kašíkovej a Mgr. Františka Dulačku, v právnej veci starostlivosti o maloleté dieťa: V. O., nar. XX.XX.XXXX, zastúpený kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Martine, dieťa rodičov - matky: M. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom M., Z. X a otca: B. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom M., Z. X, o návrhu otca na zníženie výživného, na odvolanie matky proti rozsudku Okresného súdu Martin, č. k. 7P/15/2013-63 zo dňa 10. apríla 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

N a r i a d ť u j e okresnému súdu vykonať opravu výroku rozsudku č.k. 7P/15/13-63 zo dňa 10. apríla 2014 v časti o zmene pôvodného rozsudku tak, že tento výrok bude znieť:

Týmto dochádza k zmene rozsudku Okresného súdu v Martine č.k. 23P/43/2012-97 zo dňa 18.06.2012 v časti výživného.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd určil otcovi znížiť vyživovaciu povinnosť na maloletého V. na 30 % zo sumy životného minima počínajúc dňom 02.10.2013, čím došlo k zmene rozsudku Okresného súdu v Martine, sp. zn. 20P/357/2010 zo dňa 24.05.2011 v časti výživného. Vo zvyšku bol návrh otca zamietnutý.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že mal jednoznačne preukázané, a to lekárskymi potvrdeniami, že zdravotný stav otca maloletého po stránke kardiologickej je zlý a hrozí mu invalidita. Vzhľadom na tento zdravotný stav sa nemôže zamestnať. Preto bol nútený aplikovať ust. § 62 ods. 3 Zákona o rodine o minimálnom výživnom. Vo zvyšku návrh otca zamietol, nakoľko v období od júna 2013 do 1. októbra 2013, nakoľko do situácie keď nemal príjem sa dostal sám svojim zavinením, pretože rozviazal pracovný pomer dohodou. Tiež zamietol jeho návrh na zníženie výživného až na 26 Eur, ako žiadal, nakoľko by to bolo pod zákonnú hranicu. Začiatok zníženia výživného dňom 02.10.2013 stanovil dátumom práceneschopnosti otca kvôli vážnym kardiologickým problémom.

V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku podala odvolanie matka maloletého. Nesúhlasila s rozsudkom okresného súdu a poukazovala na skutočnosti, že otec maloletého sa často nedostavoval na pojednávania stanovené súdom. Jej príjem je približne 484 Eur, má výdavky na bývanie 311,46 Eur, inkaso 60 Eur a spláca pôžičku vo výške 180 Eur, ktorú si vzala spolu s odporcom. Maloletému

platí škôlku 45 Eur. Taktiež má výdavky s dopravou do jeho škôlky mesačne 80 Eur. Každé ročné obdobie je potrebné nakúpiť mu šatník, obutie, za dva roky pôjde do základnej školy, kde predpokladá, že náklady vzrastú. Snaží sa maloletého zapájať do športu, pričom otec mu neprispieva na nákup športových pomôcok. Negratuluje mu k meninám, narodeninám a nekúpil mu darček ani k Vianociam. Otec maloletého neplatí výživné na jej tri deti. Musela to riešiť podaním exekúcie a trestným oznámením. Výživné na tri deti platí úrad práce. Otec aj v čase keď pracoval neplatil výživné a nemal žiaden záujem o výchovu a výživu svojich detí. Otec pracoval ako vodič v SAD a dohodou rozviazal pracovný pomer z dôvodu, že mu exekútor strhával výživné z jeho platu. Na súde nebolo objasnené, či je jeho zdravotný stav taký vážny, že sa nemôže zamestnať, či je práceneschopný a či si vybavuje invalidný dôchodok. Uviedla, že odporca pracuje brigádne na taxíku. Uvedené sa jej nepodarilo preukázať, avšak dve dospelé deti ho videli, ako šoféruje taxík a veľa ľudí v jej okolí sa jej pýtalo, či pracuje na taxíku. Nemôže zodpovedať za úvery otca. Nevie dôvod, prečo bolo vyhovené otcovi, že výživné bolo znížené po tom, ako bol prvý krát hospitalizovaný. Neboli brané do úvahy jej problémy, že s jedným príjmom nemá veľké možnosti užiť tri deti a zabezpečiť im plnohodnotný život. Náklady na jeho výživu budú neustále vzrastať. Vzhľadom na uvedené trvá, aby otec prispieval na výživu maloletého výživným 70 Eur tak, ako bolo stanovené pôvodne.

K odvolaniu sa vyjadril otec maloletého. Potvrdil, že sa viackrát nedostavil na pojednávanie, čo však ospravedlnil svojim zdravotným stavom a aj riadne podložil. Matka v odvolaní uvádza informácie, ktoré nie sú pravdivé. O rodinu sa vždy staral, aby bola zabezpečená a aby deti netrpeli nedostatkom. Poberá len dávku v hmotnej núdzi vo výške 96 Eur a je po dvoch akútnych infarktoch v priebehu 6-tich mesiacov. V súčasnej dobe je v rekonvalescencii a zdravotný stav mu nedovoľuje zamestnať sa. Nemal vedomosť o tom, že maloletý navštevuje materskú škôlku, toto si zistil sám, keď prešiel všetky škôlky a náhodne pri prechádzke ich stretol. Matka však zakázala, aby mohol on dieťa vyzdvihnúť v škôlke. Dcéra P. už nebýva s matkou, táto býva u priateľových rodičov, ktorí ju finančne podporujú spolu s priateľom. Syn B. už pracuje a nebýva dlhšie doma v spoločnej domácnosti s matkou, býva u priateľky. Takže vyživuje už iba maloletého V.. Pokiaľ matka uvádzala, že pracuje na taxíku, má kamaráta, ktorý ho vlastní a keď potrebuje, tak mu ho požičia na súkromné účely. Nemá ani skúšky, ktoré by ho oprávňovali pracovať v taxislužbe. Zamestnanie na dohodu ukončil v SAD z dôvodu, že pracoval 6 rokov ako vodič autobusu, keď urobil chybu a po skončení zmeny si neskontroloval autobus, spal tam pasažier, ktorý po prebudení hasiacim prístrojom rozbil okno, aby sa dostal von. Taktó vznikla zamestnávateľovi škoda 1.500 Eur a škodu musel uhradiť. Na základe toho po dohode SAD-ka s ním rozviazala pracovný pomer. Po čase sa mal vrátiť na pracovné miesto, avšak mal akútny infarkt a za pol roka ďalší a tak je obmedzený vo výkone povolania a možnosti sa zamestnať. Neodišiel zo zamestnania kvôli tomu, aby deťom neplatil výživné. Výživné platil podľa svojich schopností a možností. Keď dôjde k zmene jeho pomerov, bude mať vyšší príjem ako dávku v hmotnej núdzi, bude prispievať na svojho syna.

Kolízny opatrovník sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd Žilina, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania proti rozsudku, proti ktorému je opravný prostriedok prípustný (§ 201, § 204 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1, 2 písm. a/ O.s.p. a rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Vo všeobecnosti platí, že len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova (§ 156 ods. 3 O.s.p.). Táto základná procesná zásada je prelomená ust. § 78 ods. 1 veta prvá Zákona o rodine, podľa ktorého zmenu pomerov v zmysle tohto ustanovenia je možné definovať ako taký stav, ktorý je odlišný od stavu, ktorý bol rozhodujúci pri pôvodnom (predchádzajúcom) rozhodovaní. Zásadne sa musí jednať o zmenu závažnejšieho charakteru, t.j. o tzv. podstatnú zmenu. Teda hmotnoprávnou podmienkou toho, aby súd mohol o veci opakovane rozhodnúť, je zmena pomerov či už na strane povinného rodiča alebo maloletých detí. Zmena pomerov však môže byť dôvodom na zmenu rozhodnutia o vyživovacej povinnosti len vtedy, keď sa podstatným spôsobom prejaví v pomeroch účastníkov v porovnaní s ich pomermi v čase predchádzajúceho rozhodnutia o výživnom. Nestačí len úvaha o tom, že doterajšie výživné je neprimerané. Pokiaľ nebola preukázaná zmena pomerov a rozhodlo by sa o zmene výšky

vyživovacej povinnosti, šlo by vlastne o neprípustné preskúmanie a reparáciu právoplatného súdneho rozhodnutia.

Okresný súd v danej veci na základe vykonaného dokazovania riadne zistil skutkový stav ohľadne zmeny pomerov v príjmoch na strane oboch rodičov maloletého V. a skutkové okolnosti správne v tejto časti vyhodnotil. Krajský súd v tomto smere poukazuje na dôvody rozsudku okresného súdu, s ktorými sa plne stotožňuje a v dôvodoch svojho rozhodnutia na ne aj odkazuje (§219 ods. 2 O.s.p.).

V konaní bolo preukázané, že naposledy o výživnom na maloletého V. bolo rozhodované rozsudkom Okresného súdu v Martine, č. k. 23P/43/2012-97, zo dňa 18.06.2012. Uvedeným rozsudkom bol na čas po rozvode maloletý V. zverený do osobnej starostlivosti matke a otec bol zaviazaný prispievať na jeho výživu mesačne sumou 70 Eur. V tom čase maloletý navštevoval materskú škôlku, otec bol zamestnaný v SAD Martin ako vodič a jeho priemerný mesačný príjem predstavoval 713 Eur. Matka maloletého v tom čase bola na rodičovskej dovolenke a mala príjem v roku 2011, na základe dohody o vykonaní práce v mesiaci september 2011 43 Eur, v mesiaci októbri 2011 32 Eur. Otec mal okrem toho ešte tri vyživovacie povinnosti a to na dospelú dcéru P. vo výške 100 Eur, dospelého syna B. vo výške 100 Eur a na maloletú M. vo výške 30 Eur.

V súčasnej dobe otec maloletého je nezamestnaný, dňom 01.06.2013 zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Sociálna poisťovňa rozhodnutím zo dňa 02.07.2013 otcovi maloletého priznala nárok na dávku v nezamestnanosti vo výške 50 % denného vymeriavacieho základu 30,4992 Eur od 01.06.2013 na obdobie 6-tich mesiacov. Z lekárskeho správ, prepúšťacích správ, ako aj z dokladu o práceneschopnosti mal súd preukázané, že otec maloletého je od 01.10.2013 pracovne neschopný z dôvodu zdravotných kardiologických problémov. Z potvrdenia ošetrojúceho lekára vyplýva, že otec maloletého nie je spôsobilý sa zamestnať a je u neho predpoklad invalidizácie. Podľa vyjadrenia otca v súčasnej dobe jeho príjem predstavuje dávka v hmotnej núdzi vo výške 96 Eur. Otec má ešte ďalšie tri vyživovacie povinnosti k plnoletej dcére P. vo výške 100 Eur mesačne, ako aj plnoletému synovi B. 100 Eur mesačne a k maloletej M. 30 Eur mesačne. Maloletý V. má 5 rokov a navštevuje materskú škôlku. Matka maloletého je zamestnaná a jej príjem predstavuje mesačne priemerný zárobok 484 Eur.

Vychádzajúc z uvedeného okresný súd správne vyhodnotil skutkový stav, keď vyživovaciu povinnosť otca znížil až od 2.10.2013, kedy mal potvrdené z lekárskeho správ, že je práceneschopný a pre zlý zdravotný stav sa nemôže zamestnať, pričom jeho príjem predstavuje dávka v hmotnej núdzi vo výške 96 Eur. Vzhľadom k jeho príjmu postupoval v zmysle ust. § 62 ods. 3 Zákona o rodine a stanovil mu vyživovaciu povinnosť v minimálnej výške. Pokiaľ matka v odvolaní poukazovala na skutočnosť, že maloletý za dva roky bude navštevovať základnú školu s čím budú zvýšené výdavky, na uvedené nie je možné prihliadať v súčasnej dobe. V prípade, že sa zmenia pomery či už na strane povinného rodiča alebo oprávneného rodiča, je možné opätovne rozhodnúť o vyživovacej povinnosti. V období od 1.7.2013 bol otec maloletého nezamestnaný, keď sám dobrovoľne dohodou rozviazal pracovný pomer, bol evidovaný na úrade práce a v tom čase mal priznaný nárok na dávku v nezamestnanosti vo výške 30,4992 Eur denného vymeriavacieho základu.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

O trovách konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 224 ods. 1 O.s.p. aplikujúc ustanovenie § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p., v zmysle ktorého žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie mohlo začať aj bez návrhu.

Zároveň odvolací súd nariadil okresnému súdu opravu výroku napadnutého rozhodnutia v zmysle ust. § 222 ods. 3 O.s.p. v časti výroku označenia zmeny pôvodného rozsudku. Z pripojeného spisu, ako aj z odôvodnenia predmetného rozsudku vyplýva, že došlo k zmene rozsudku Okresného súdu v Martine, č.k. 23P/43/2012-97 zo dňa 18.06.2012, kedy bolo naposledy rozhodované o výživnom na maloletého

V., a nie rozsudkom sp. zn. 20P/357/2010 zo dňa 24.05.2011, ako to mylne okresný súd uviedol vo výroku rozsudku.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.